

Wie durft nog te kiezen voor de K?

KSJ-KSA-VKSJ gaat in tegen trend en geeft K in 'nieuwe' naam KSA prominente plaats

- ▶ Veel verenigingen en instellingen laten hun christelijke wortels los
- ▶ KSA en KVLV blijven zichzelf uitdrukkelijk katholiek noemen

Jan COLLA

Op een groepsleidingcongres kondigde KSJ-KSA-VKSJ aan dat vanaf 1 september de naam van de koepelorganisatie verandert in KSA. „De betekenis van die naam is nog altijd actueel: Katholieke Studenten Actie. De 'K' krijgt nog steeds een prominente plaats binnen de organisatie”, schrijft de jeugdbeweging.

Terwijl veel verenigingen, instellingen en scholen alvast in hun naam hun christelijke wortels uittrekken – denk aan Scouts en Gidsen of aan Femma – durft KSA daar dus wel nog uitdrukkelijk naar te verwijzen. „Ook al klinkt 'christelijke inspiratie' vandaag soms beladen, we geloven dat het een meerwaarde blijft”, zegt nationaal voorzitter Jonas Van Audenaerde. „Een werkgroep moet die K tastbaar vertalen. In ons jaarthema zit een K-luik, met materiaal voor een startviering, een kampviering, teksten. Geen gesneden koek, maar bouwstenen waarmee onze 280 groepen op hun maat een activiteit samenstellen. We doorbreken clichés: een viering hoeft niet in een kerk en kan echt wel dynamisch zijn.”

„Ook in ons vormingsaanbod gaan we voor die K”, zegt proost Dirk Decuyper. „Met een luik bezinning, evenals met concrete werkvormen om dat thema bij de leden te brengen.”

„In onze cursussen hoofdanimator zitten twee avonden over de K”, zegt Jonas Van Audenaerde. „Een daarvan is een discussieavond. Diverse meningen komen open en bloot op tafel, zonder oordeel. Het voordeel is dat we daardoor kritisch naar het instituut Kerk kunnen kijken. Ik schreef al eens een open brief over ethische thema's, waarin ik de Kerk oproep in een open geest mee te evolueren met onze tijd. We vertolken de stem van jonge christenen en die kan afwijken. Het mooie is net dat je die toch kunt laten klinken, zonder de K te schrappen.”

„Sommige organisaties lijken bang om de K uit te dragen”, stelt Jonas Van Audenaerde vast. „Wij durven nog bewust te verwijzen naar de figuur van Jezus als inspiratiebron. Dat je organisatie dan minder toegankelijk is voor anderen, ervaren wij niet. Het blijft moeilijk jongeren met een andere culturele achtergrond te bereiken, maar op plaatsen waar dat wel lukt, zoals in Gentbrugge of in Antwerpen, tonen we dat het wel degelijk kan. Ook zij vieren samen en traditionele liederen met een christelijke boodschap worden luidkeels meegezongen.”

„Belangrijker dan de K in je naam is hoe je die in je organisatie beleeft”

Dat zo'n middenweg werkt, bewijst ook KVLV, Vrouwen met vaart. „Wij zijn, in tegenstelling tot wat wel eens gedacht wordt, niet van naam veranderd”, zegt Leen Vermeire, stafmedewerker voor onder meer spiritualiteit. „Vroeger was er verwar-

ring: naast KVLV bestond ook de Groep KVLV, met alle vzw's die uit de vrouwenbeweging waren ontstaan. Die koepel heet nu Ons, een naam die verbondenheid en warme kwaliteit uitstraalt. KVLV zelf draagt sinds 2014 de ondertitel Vrouwen met vaart. Een mooie toevoeging, die zegt wat ze moet zeggen.”

Vermeire heeft niet het gevoel dat er ooit aan die K is getwijfeld. „Het gaat er overigens niet zozeer om of die K er nog staat, dan wel wat je organisatie er mee doet. Voor mij is dat op een eigentijdse manier zoeken wat die inspiratie betekent. We moeten niet op elk moment met het evangelie zwaaien, dat deden we voorheen misschien te veel”, zegt ze. „Vandaag gaan we na wat het evangelie doet, als je het op je leven legt. Ik organiseer bijvoorbeeld *Stikkedonkerwandelingen* na zonsopgang. Ze zetten vrouwen letterlijk in beweging, weg van de parochiezaal. Tegelijk maken we het stil, met een bezinningstekst, waarbij 'God' uitdrukkelijk aan bod mag komen.”

„Onlangs bracht ik zo zeventien jonge moeders samen en die waren dolenthousiast”, vervolgt Vermeire. „Nodig ze uit voor een lezing in een zaaltje en dat spreekt hen minder aan. Ik kan niet meer doen dan zaaien, zodat ze misschien voeling krijgen met datgene waar ze geen woorden voor vinden. Dat lukt slechts als ik zelf authentiek ben en durf te vertellen dat ik ook maar met vallen en opstaan christen probeer te zijn. Niet met grote woorden, maar door de manier waarop we in het leven staan en relaties met anderen aangaan. De K is een diepere laag die we door de geschiedenis heen opbouwden en die velen blijft raken.”

STANDPUNT

Bert CLAERHOUT

Onderweg van Goede Vrijdag naar Pasen

„De media confronteren ons elke dag met verschrikkelijke gebeurtenissen: natuurrampen, dodelijke ziekten, zinloos geweld. Niet-gelovigen zien er het bewijs in dat God niet bestaat, maar ook veel christenen weten er geen raad mee. Als God een liefhebbende en bevrijdende kracht is, zoals het geloof ons leert, hoe brengen we dan de grilligheid van de natuur en het lijden daarmee in overeenstemming? Het is de twijfel van wie door verdriet, twijfel en innerlijke duisternis wordt overspoeld. Schreeuwde zelfs Jezus aan het kruis niet: „Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?”

Het evangelie leert ons evenwel dat het kruis van Goede Vrijdag niet het laatste woord heeft. Na het geduldige wachten op Stille Zaterdag voltrekt zich voor de christen op Pasen een heel andere, maar niet minder waarachtige verkondiging. De wezenlijke betekenis van het hoogfeest van Pasen is dat Jezus na zijn dood op een radicaal nieuwe manier werd ervaren: als een goddelijke realiteit. De verhalen vertellen ons dat de opgestane Christus door muren ging, dat zijn volgelingen Hem soms niet herkenden of, zoals Thomas, twijfelden. De waarheid van Pasen is gebaseerd op dergelijke buitengewone ervaringen van de verrezzen Christus als een levende aanwezigheid.

Daardoor is het christelijke geloof altijd een 'herrezen' geloof dat na de ervaring van het kruis in een nieuwe gedaante opstaat. Dat geldt zowel voor elk van ons als individu als voor ons als geloofs-gemeenschap. In het onlangs verschenen boek *Als ik zwak ben, ben ik sterk. Rechtop in de beproeving* (Halewijn) doet de vorig jaar overleden Thierry Verhelst, voormalig stafmedewerker van Broederlijk Delen en orthodox priester, zijn relaas over zijn omgaan met de dodelijke spierziekte ALS, amyotrofe laterale sclerose. Hij vertelt hoe de ziekte hem trof, maar niet klein kreeg. Integendeel, hij leerde er op een bewonderenswaardige manier mee leven en werd er alleen sterker door. De kwetsbaarheid die hem overviel, maakte van hem de persoon die hij niet kon worden toen hij nog in de volle kracht van zijn leven was. Door de ziekte afgemat, deed hij zijn best om in navolging van Christus te zeggen: „Mijn leven laat ik mij niet afnemen, ik geef het.”

Het verhaal van Thierry Verhelst is dat van een man die zich niet tegen zijn broosheid verzette, maar volmondig 'ja' zei tegen het leven. „Het lijden redt niet, de liefde in het lijden wel”, zei hij. Na de dood wachtte volgens hem de liefde. Wie zo'n sterk geloof belijdt, weet dat de open armen van die liefde ons na de dood niet in de leegte van de duisternis laten vallen. Ook dat is onlosmakelijk met de boodschap van Pasen verbonden. Vanuit dat perspectief is de wederopstanding niet iets dat alleen diegenen aanbelangt die zich destijds in Jeruzalem over het lege graf hebben gebogen, maar een actueel proces in elk van ons. Geloven in de verrijzenis is geen daad die naar het verleden verwijst, maar een daad in het hier en nu, een getuigenis dat geloof, hoop en liefde over de dood heen overwinnen.

Dat alles vergt zowel een voortdurende inzet in ons persoonlijke leven als een sterk engagement van de kerkgemeenschap. Ook die bevindt zich ergens tussen Goede Vrijdag, Stille Zaterdag en Pasen. De schandaalsfeer van de afgelopen jaren, de speculaties over de weg die de Kerk dient in te slaan en de weinig flatterende cijfers over het aantal kerkbezoekers – het oogt allemaal weinig rooskleurig. De voorbije halve eeuw werden we met een ommekeer geconfronteerd die bij velen gevoelens van nostalgie en stil verdriet opriep. Ze zien met lede ogen aan hoe zelfs hun kerkgebouwen verkommen. Laat evenwel ook dat geen reden tot defaitisme zijn. „Ik schrik niet van de gaten in het dak van de kerk na deze of gene storm”, schrijft de Tsjechische theoloog Tomas Halik in zijn boek *Geduld met God*. „Ik bedenk dan dat ik door die gapende gaten voor het eerst iets waarnam van Gods aangezicht.”

De K in KSA staat nog altijd voor katholiek. „Dat blijft een meerwaarde.” © Foto KSA